

Arrest

nr. 224 712 van 7 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2019 beslist de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M(...),

Voornaam: F(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 02/03/2019

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Bodukap op 01.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Diefstal. (PV ME.18.L4.001222/2019 van de politie zone van Bodukap)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 01.03.2019 door de politiezone van Bodukap. Hij verklaart niet een partner of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Bovendien het feit dat de zus en moeder van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Diefstal. (PV ME.18.L4.001222/2019 van de politie zone van Bodukap)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - beginsel van behoorlijk bestuur - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier - redelijkheidsbeginsel

Verzoeker is onderdaan van Noord - Macedonië en kwam het Schengengebied legaal binnen via de grenspost van Gosselies. Het is in het bezit van een biometrisch Paspoort; dat bij binnenkomst werd gestempeld. Hij is vrijgesteld van visum plicht voor een verblijf van 90 dagen gedurende een periode van 180 dagen. Omdat hij niet- verblijft in een hotel, diende hij zich, conform art. 5 Wet van 15/12/1980, binnen een termijn van 3 dagen aan te melden op het gemeentehuis van zijn verblijfplaats voor aflevering van een aankomstverklaring met vaststelling van de uiterste datum van verblijf. (bijlage 3) Dit betreft een louter administratieve verplichting, die geen invloed heeft op de legaliteit van het verblijf. Bij vergetelheid had verzoeker zich nog niet in regel gesteld met deze bepaling. Daarbij was het voor hem best mogelijk om na binnenkomst door te reizen naar een ander Schengenland, zodat hij zich in België niet direct moest aanmelden. Ingevolge het niet - naleven van deze administratieve verplichting / dan wel laattijdig naleven van deze administratieve verplichting,, kon er een administratieve geldboete opgelegd worden aan verzoeker. Het is niet omdat de termijn van 3 dagen van de aanmeldingsplicht verstreken was, dat verzoeker zich niet meer in regel kon stellen met de bepaling van art. 5 Wet 15/12/1980 / al dan niet op risico van de administratieve sanctie. Ten onrechte spreekt de bestreden beslissing dan ook van een “illegale” binnenkomst of een “illegaal verblijf” alsmede van “dat uit het dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”. Verzoeker kwam het grondgebied legaal binnen en was gemachtigd tot een verblijf van 90 dagen gedurende een periode van 180 dagen. Vanaf datum van binnenkomst” “was deze periode nog niet opgevuld op 02/03/2019; datum van het bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen huidig beroep. De beslissing is verder gemotiveerd als volgt: Het bevel wordt gegeven in toepassing van art. 7 alinea 1, 1° en 3° van de Wet van 15/12/1980. - mn. wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten mn. wanneer hij doorzijn gedrag geacht wordt de Openbare Orde te kunnen schaden ”

Ten onrechte stelt de beslissing dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig Paspoort op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker is nochtans in het bezit van een geldig National Paspoort, dat nog geldig is tot 03/07/2021. Als onderdaan van Noord - Macedonië heeft hij geen visumplicht. Hij kwam het grondgebied België op legale wijze binnen en was gemachtigd om er legaal te verblijven gedurende 90 dagen tijdens een periode van 180 dagen. Deze periode werd niet overschreden. Ten onrechte stelt de betreden beslissing dan ook dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Weliswaar was hij misschien geen "drager" van zijn Paspoort doch hij was degelijk in het bezit van een geldig paspoort. Dit kon eenvoudig geverifieerd worden. De bestreden beslissing is onzorgvuldig, minstens niet met de nodige redelijkheid genomen.

De beslissing verwijst naar het PV voor diefstal (PV ME.18.L4.001222/2019) van de politie zone Bodukap. Verzoeker werd inderdaad staande gehouden door de politie van de zone Bodukap, doch mocht daarna beschikken van de Procureur des Konings. Verzoeker ontkent de feiten en wordt geacht onschuldig te zijn tot bewezen verklaring van de feiten. Op dit moment is het bovendien niet zeker dat er een strafvervolgung lastens verzoeker zal ingesteld worden. Er werd geen rekening gehouden met de werkelijke omstandigheden van de aanhouding van verzoeker door de Politie van de zone Bodukap. Een loutere verwijzing naar een PV nummer en een juridische kwalificatie van vermeende feiten is onvoldoende omdat dit niet toelaat de feiten zelf te beoordelen dan wel te weerleggen of ervan bijkomende toelichting te geven.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd om verzoeker toe te laten kennis te nemen van de hem ten laste gelegde feiten, die nochtans de grond vormen voor het nemen van de beslissing, noch is de beslissing met de nodige zorgvuldigheid genomen.

*De beslissing is verder gemotiveerd als volgt ivm de toepassing van art. 8 EVRM
Betrokkene werd gehoord.... het feit dat de moeder en de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet behouden worden in het kader van de bepalingen van art.8 par 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8par2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het Privéleven en gezinsleven niet absoluut is.*

De moeder en de zus van verzoeker verblijven als onderdanen van Noord - Macedonië, legaal op het grondgebied. Het tegendeel wordt ook niet gesteld. Zoals hierboven aangehaald is het niet bewezen dat verzoeker de strafrechtelijke inbreuken pleegde. Noch liggen er bewijzen voor waaruit afdoende vermoedens van schuld zouden kunnen afgeleid worden. De toepassing van art.8 par 2 EVRM is subsidiair en vraagt dat er werkelijke daadkrachtige en bewezen elementen worden aangetoond, om van toepassing te zijn. Dit is in casu, zeker niet in de huidige stand van zaken, het geval. Het onderzoek naar de toepasbaarheid van art. 8 EVRM is onzorgvuldig, zelfs onredelijk te noemen. Op dit punt is het middel gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet:

“■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt tegen het tweede motief in dat hij de feiten ontkent en wordt geacht onschuldig te zijn tot de feiten bewezen zijn, dat er op dit moment niet zeker is dat er een strafvervolgning zal ingesteld worden en dat een loutere verwijzing naar een PV-nummer en een juridische kwalificatie van vermeende feiten onvoldoende is omdat dit niet toelaat de feiten zelf te beoordelen dan wel te weerleggen of ervan bijkomende toelichting te geven.

Het “*vermoeden van onschuld*” is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen. Het loutere feit dat de verzoekende partij de feiten ontkent, maakt niet dat de gemachtigde geen rekening zou mogen houden met de feitelijke vaststellingen van de politiediensten. Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. De verzoekende partij beperkt zich trouwens tot de summiere opmerking dat zij de feiten ontkent. Zij toont op die manier niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan, en die

aanleiding gaven tot een proces-verbaal, geen correcte weergave van de realiteit zouden zijn. De verzoekende partij betoogt nog dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zou zijn omdat de deze enkel een verwijzing naar het PV-nummer en de juridische kwalificatie bevat. Het betoog van de verzoekende partij kan niet worden bijgetreden. Het volstaat om duidelijk, en desnoods bondig, de inhoud van deze stukken te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen of ze als bijlage toe te voegen. In casu wordt gesteld dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor diefstal. Deze bondige veruitwendiging van de inhoud van het proces-verbaal in de bestreden beslissing geeft verzoeker reeds zodanig inzicht in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden.

Dit determinerende motief, dat steunt op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend motief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden beslissing onaangetaast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtuigend motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtuigend motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Verzoeker verklaarde dat zijn moeder en zus in België verblijven.

Aangezien de verzoekende partij meerderjarig is, zal er slechts sprake zijn van een in de zin van artikel 8 EVRM beschermenswaardige relatie indien blijkt dat er naast de gewone affectieve banden ook bijzondere elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)

Verzoeker toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen hem en zijn zuster en moeder. Het bestaan van een beschermenswaardige relatie wordt niet aangetoond.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker is een volwassen man en moet geacht worden in staat te zijn om een eigen leven uit te bouwen in het land van herkomst. Zulks geldt temeer nu verzoeker verklaart steeds in het land van herkomst verbleven te hebben en aangeeft louter naar België te zijn gekomen om bij zijn moeder en zus op bezoek te gaan. Terwijl minstens moet worden aangenomen dat verzoeker gedurende de periode van tijdelijke scheiding geacht moet worden nauw contact te kunnen blijven onderhouden met zijn moeder en zus. Uit niets blijkt dat de moeder en zus niet in staat zouden zijn om hem te bezoeken in het land van herkomst, evenmin blijkt dat zij geen contact zouden kunnen onderhouden middels het gebruik van moderne communicatiekanalen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC